

Kezdetben: megkülönböztetett bánásmód

Az édesanyával kettesben elevenítjük föl a múltat. *Dávid és Tibi* az óvodában van, *Árpi és Tünde* a vásárhelyi nagymamánál vendégeskedik néhány napig.

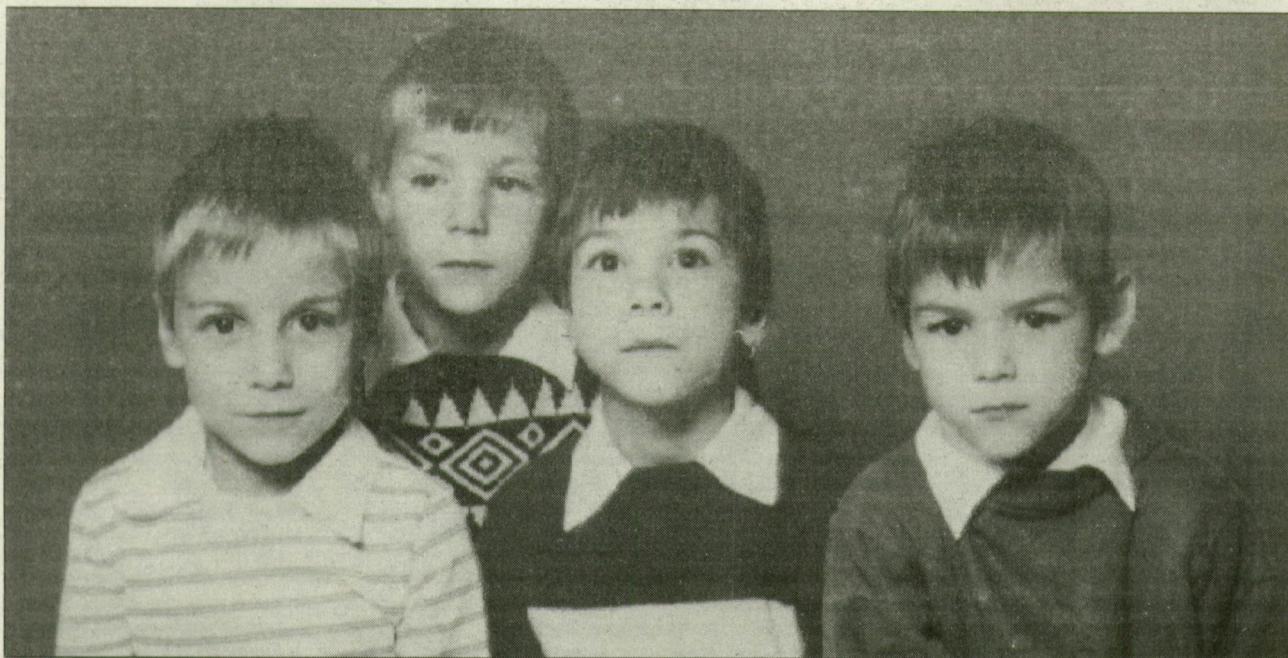
A szegedi II-es kórház szülészeti osztályán nagy volt a készülődés 1985 májusában. Akkor Bódis professzor úr mosakodott be a rendkívüli műtéthez, hogy világra segítse Nagy-Kovácsék négy babáját. Tibor és Dávid egy kiló 50-nel, Árpi egy kiló 40-nel, Tünde alig több mint egy kiló súllyal jött a világra. A tavaszi babák három hónapig erősödtek a kórház falai között, s amikor hazaértek, már hullani kezdtek a falevelek.

Közben a szülők fölkészültek fogadásukra. Azokban a hetekben szinte lubickoltak a feljükk áradó segítőkészségben. Az év júniusában e sorok írója arról tudósította olvasóit a Gergely közből, hogy átvette a család a tanácstól soron kívül kapott 2+2-es lakást, a vendégserreg virágcsokrokkal és borítékokkal érkezett. Az édesanya Éliker-beli munkatársai automata mosógépet hoztak ajándékba, a Domus kiságyakkal lepte meg őket, a papa tejüzemi kollégái pedig a költözködésben segítettek. A tanács egy gondozónő közreműködését ajánlotta föl, s a jogos óhajt – a telefon föl-szerelését – is hamarosan teljesítette a posta.

Az akkori cikk zárómondatai: „Kívánjuk, hogy a *gyereke* nevelés nehéz éveiben is érezzék maguk körül ezt a megkülönböztetett bánásmódot. Szükségük lesz rá.”

Barátsággá nemesedett szomszédság

Hogy kívánságunk teljesült-e? A reflektorfény lassan elhalványult, a segítség kezdeti lendülete alábbhagyott. A támogatók serege megcsappant, s ha a dologgal teli hétköznapokon körülnézték a gyerek-sírástól hangos lakásban, csak a nagyfiút, a vásárhelyi nagymamát látták maguk körül,

Minden csoda három napig tart

Hatévesek Nagy-Kovácsék négyes ikrei

Ifjú kollégám a múlt héten megkérdezte az utca emberét, mit szól az Ambrus-ikrekhez.

Az illető azt találta mondani: örül, hiszen Szegeden ők az első négyes ikrek.

Lehet, hogy az alkalmi interjúalany újdonsült szegedi, lehet, hogy túl fiatal, ám ha egyik sem, akkor sem kötelező Délmagyart olvasnia, mi több, emlékeznie sem egy hat évvel ezelőtt történt és az újságban megírt eseményre.

Voltak azonban, akiknek jó a memóriájuk, meg aztán ott laknak valahol a Gergely köz közelében, a Nagy-Kovács család szomszédságában. Az ismerősök szinte személyes sértésnek vették ezt a kijelentést, és nem is hagyták szó nélkül. Igazuk van, jól tették. Témát adtak az újságírónak, akit szintén furdalt a kíváncsiság, vajon hogyan él ma a hat évvel ezelőtt reflektorfénybe került család.

no meg 3–4 családot a szomszédságból.

Azóta ezek a lépcsőházi kapcsolatok barátsággá nemesedtek. Amíg *Erzsikével*, az ötgyeremes mamával beszélgetek, meg-megszólal a kaputelefon.

– Mi, barátok összekötöttük a vonalakat, így állandó kapcsolatban vagyunk egymással. Ha valaki leszalad a boltba, ideszól, ne hozzon-e valamit. Ha meg nekem kell legranom valamiért, megkérem a Nőrit vagy a Jencit, vigyázzon a kicsikre.

Az ötlet – és a mi csevegésünket meg-megszakító röpke beszélgetések hangneme – egészen elbűvöl. Még hogy lélekölő a lakótelepi élet-formal?

– Hogyan telt el ez a hat év? – kérdezem. – Nehéz volt?

– Az első két évben nem volt se éjjelem, se nappalom. Elő-

fordult, hogy egy éjszaka kétszer fordultam a taxival, szállítottuk a gyerekeket az ügyeletre. De hála Istennek, komoly baj nem volt.

– És bírta, panasz nélkül? – Nem érzem őket tehernek, higgye el. Abszolút nem. Nem is idegesítenek. Itt hangos szót, kiabálást senki nem hallott.

– Nincs soha időzavarban?

– Beosztottam az időmet, soha nem éreztem, hogy el vagyok késve. Öt évig itthon lehettem gyesen. Ígérték, meghosszabbíthatom 10 évre. Amikor tavaly beadtam a kérvényt, visszautasították. Jelenleg a SZÓVAUT-nál dolgozom, napi 6 órát. Ebédkihordó vagyok, takarítok... a lényeg, hogy szeretnek. De így se kapkodok itthon, persze estére azért fáradt vagyok.

– Mennyit tud hazahozni havonta?

– 4850 forintot.

– Hihetetlen kevés. Mennyiből él összesen a család?

– A tanácstól 8000 forint nevelési segílyt kapunk, most 15 000 a családi pótlék, a férjem mint BV-dolgozó 16 ezret keres, ja és jár 1500 forint értékű tejjegy az öt gyerek után.

Voltak derűs és borús percek

– Ha visszagondol, mi volt a legszebb az elmúlt hat évben?

– A gyerekeim fejlődése...

– Milyennek látja őket?

– Mind másféle egyéniség, mind külön kis világ. Tündi kicsit agresszív, akaratos, magabiztos hölgy. Davika nagyon eleven és eszes. Tibike a legnyugodtabb természetű, a korábban hisztis Árpi most nagyon anyás és ragaszkodó lett. Ő a legprecízebb, vigyáz minden holmijára. Egyébként Tündi egyre gyakrabban kü-

lönválnak a csapattól, félrevonul a babáival, Árpi is jobban érzi magát egyedül. Tibi és Dávid nagyon jó barátok.

– Három fiú..., szoktak veszekedni?

– Ha civakodnak is, hamar megegyeznek. Nevelnem kell őket, de fegyelmeznem ritkán. Igazán jó gyerekek, szófogadók, nem követelőzők. Amit kapnak, annak örülnek, s ha valami nincs, abba bele-törődnek.

A 15 esztendő nagyfiú kísérétében közben megérkezik a két óvodás. Az udvariassági formáságoknak példásan eleget tesznek: köszönnek, papucsba bújnak, a föl nőttek beszédébe nem szólnak bele, s máris elmélyült munkába kezdenek. Egymással versengve rajzolnak. Elkészült műveiket büszkén mutogatják a vendégnek.

– Mi az, amire nem szívesen gondol vissza, amit kitörölne az

életükből? – kérdezem az édesanyát.

– Az agyműtétemet – koppan a felelet.

Nehogy kifogjon rajtunk az élet!

– Először novemberben – 1990-ben – éreztem, hogy irgalmatlanul fáj a fejem! Amikor már alig bírtam, csak elmentem az orvoshoz. Két héten át vizsgáltak a klinikán. Egyszer, amikor 9-kor be-mentem, 3-kor telefonáltak a férjemnek, hozza a hucimucit, mert benntartanak. Másnap megműtöttek, agydaganattal.

– Hogy mit érzett a család, el tudom képzelni... Ez idő alatt ki látta el a gyerekeket?

– A férjemet kiírták, hogy engem ápolhasson. Ideutazott az ő édesanyja Vásárhelyről, na és persze mellettünk voltak a házbéli barátok. Bevallom, jólesett, hogy Bódis professzor úr, aki egyébként mindig fölköszönti születésnapjukon a gyerekeket, meglátogatott, amikor beteg voltam.

– És azóta minden rendben?

– Velem igen, de most a férjemen a sor. Pesten van a Honvéd kórházban, porc-korongsérvműtét előtt áll. Előtte azonban még haza-engedik, már meg kellett volna érkeznie – néz aggódva az órájára.

Nem kell azonban sokáig várakoznia, a családfő időben betoppan a szobába. A két fiú először meglepődik, aztán ugrás a papa nyakába, aki máris elvégzi első hevenyészett műbírálátát a sorozatban gyártott rajzokról.

Búcsúzóul megkérdezem, mit üzennek sorstársuknak, a makói négyes ikrek szüleinek.

– Azt, hogy ne feledjék: minden csoda három napig tart – másoknak. A szülők számára azonban életre szóló csoda, hogy négyes ikreket nevelhetnek. Közbejöhhetnek váratlan bajok, betegségek, de leküzdésükhöz erőt adnak a gyerekek. Nehogy már kifogjon az élet rajtunk!

CHIKÁN ÁGNES

